

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 774-780/2524

นายเฮงไล่ พันธุ์ดี กับพวก โจทก์ กระทรวงการคลัง กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.ฎ.ควบคุมการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง พ.ศ. 2485 มาตรา 3, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 2, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 13, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 31, ป.พ.พ. มาตรา 164, ป.พ.พ. มาตรา 165, ป.พ.พ. มาตรา 224

ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจพ.ศ.2518 ใช้สำหรับพิจารณาว่าคุณสมบัติขั้นมาตรฐานของพนักงานรัฐวิสาหกิจมีอย่างไรบ้าง การที่รัฐวิสาหกิจให้ลูกจ้างออกจากงานเพราะขาดคุณสมบัติในเรื่องอายุจะเป็นการเลิกจ้างซึ่งนายจ้างจะต้องจ่ายค่าชดเชยให้หรือไม่นั้นต้องพิจารณาตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานฯ ข้อ 46เมื่อประกาศดังกล่าวมิได้ยกเว้นไว้เป็นพิเศษว่า การให้ลูกจ้างออกจากงานเพราะเกษียณอายุไม่ให้ถือว่าเป็นการเลิกจ้างซึ่งนายจ้างจะต้องจ่ายค่าชดเชยแล้วเพียงแต่การที่รัฐซึ่งเป็นเจ้าของรัฐวิสาหกิจทั้งหลายกำหนดคุณสมบัติของพนักงานรัฐวิสาหกิจทั้งปวงให้เป็นระเบียบเดียวกันในรูปของกฎหมายนั้น หากมีผลเป็นข้อยกเว้นไปในตัวสำหรับบทนิยามของคำว่า "การเลิกจ้าง" ตามกฎหมายเกี่ยวกับการจ่ายค่าชดเชยไม่ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานฯ ข้อ 46ซึ่งกำหนดหน้าที่ให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยได้กำหนดบทนิยามไว้ในข้อนี้เองว่า "การเลิกจ้าง" หมายความว่าอย่างไร ทั้งยังจำกัดลงไปด้วยว่า"การเลิกจ้างตามข้อนี้" แสดงว่า"การเลิกจ้าง" ในข้อ 46 นี้ใช้แก่ค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานเท่านั้น มิได้มุ่งหมายให้นำไปใช้แก่เรื่องอื่นหรือกฎหมายอื่นดังนั้นพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 31จึงไม่ต้องพลอยแปลคำว่า "การเลิกจ้าง" ตามคำแปลในเรื่องค่าชดเชยด้วย การที่ประกาศกระทรวงมหาดไทยฯ (ฉบับที่ 6) แก้ไขข้อ 46ของประกาศฯ (ฉบับที่ 5) ตัดข้อความที่ให้รวมเอากรณีลูกจ้างต้องพ้นจากตำแหน่งเพราะเกษียณอายุเป็นการเลิกจ้างด้วยออกไปนั้นอาจจะเห็นว่าเป็นเพราะเห็นว่าบทนิยามคำว่า"การเลิกจ้าง" ตามที่เคยใช้อยู่ครอบคลุมถึงการที่นายจ้างให้ลูกจ้างพ้นจากตำแหน่งเพราะเกษียณอายุอยู่แล้วก็ได้เพราะมิได้ระบุยกเว้นเป็นพิเศษแต่อย่างใด จะถือว่ากฎหมายมีเจตนารมณ์ที่จะเปลี่ยนหลักการยังไม่ได้ แม้ระเบียบของนายจ้างได้กำหนดเป็นข้อตกลงซึ่งเมื่อลูกจ้างสมัครเข้าทำงานก็ทราบอยู่แล้วว่า เมื่อมีอายุครบ 60ปีบริบูรณ์ก็จะพ้นจากตำแหน่งไป ก็ยังถือไม่ได้ว่าได้มีการกำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอนแล้ว เพราะมิใช่เป็นการตกลงกันระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างเป็นรายๆ ไปว่าจะจ้างกันเป็นระยะเวลานานเท่าใดและการจ่ายค่าชดเชยนี้ เป็นหน้าที่ซึ่งกฎหมายบังคับให้นายจ้างต้องปฏิบัติ และหลักเกณฑ์ในการจ่ายก็ต้องเป็นไปตามที่กำหนดไว้ให้นายจ้างหาอำนาจที่จะกำหนดหลักเกณฑ์ในการจ่ายค่าชดเชยนั้นเองให้ขัดแย้งกับประกาศฯ. อันมีสภาพบังคับเป็นกฎหมายไม่ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานฯ ข้อ 2นิยามคำว่า "ค่าชดเชย" แต่เพียงว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้างนอกเหนือจากเงินประเภทอื่นซึ่งนายจ้างตกลงจ่ายให้แก่ลูกจ้าง แม้จะดูข้อ 46 และ47 ด้วยก็ไม่ปรากฏชัดว่าเจตนารมณ์ของกฎหมายในเรื่องนี้เป็นเพื่อการช่วยเหลือให้ลูกจ้างมีเงินยังชีพในระหว่างหางานใหม่เนื่องจากต้องออกจากงานโดยไม่รู้ตัว ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 165 ไม่ได้บัญญัติถึงสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานและ

ยังไม่มีกฎหมายใดบัญญัติไว้เป็นพิเศษเกี่ยวกับอายุความในเรื่องนี้จึงต้องถือว่ามียอายุความ 10 ปีตามมาตรา 164 ค่าชดเชยเป็นเงินที่กฎหมายบังคับให้นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง จึงเป็นหนี้เงินซึ่งกฎหมายกำหนดเวลาชำระไว้แน่นอนแล้วโดยลูกจ้างมีพักต้องทวงถามอีก. เมื่อนายจ้างมิได้จ่ายให้ก็ต้องเสียดอกเบี้ยด้วย

คำพิพากษา

โจทก์ทั้ง ๗ ส่วนฟ้องมีใจความทำนองเดียวกันว่า โรงงานยาสูบกระทรวงการคลัง เป็นของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ เป็นผู้อำนวยการ โจทก์เป็นลูกจ้างประจำของจำเลย จำเลยได้เลิกจ้างโจทก์เพราะเกษียณอายุแต่ไม่จ่ายค่าชดเชยให้ ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันเลิกจ้างเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้ง ๗ ส่วนขอให้การสรุปได้ว่า โจทก์ไม่ได้ถูกเลิกจ้าง แต่เกษียณอายุตามพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจพ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๙, ๑๑ จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชย โจทก์ได้รับเงินบำเหน็จไปแล้วจึงไม่มีสิทธิมาขอรับค่าชดเชยอีก ในเรื่องการจ่ายค่าชดเชยนี้ จำเลยที่ ๒ ได้ออกคำสั่งโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง แจ้งให้ทราบแล้วว่า พนักงานโรงงานยาสูบที่พ้นจากหน้าที่การงานเนื่องจากครบเกษียณอายุไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามกฎหมายแรงงาน สัญญาจ้างระหว่างโจทก์กับจำเลยมีกำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอนตามมาตรา ๑๕๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โจทก์ไม่เคยทวงถามให้จำเลยจ่ายค่าชดเชย จึงไม่มีสิทธิได้รับดอกเบี้ยและคดีขาดอายุความตามมาตรา ๑๖๕ ขอให้ยกฟ้อง ในวันพิจารณาคู่ความรับข้อเท็จจริงกัน และขอให้ศาลวินิจฉัยไปตามคำฟ้องคำให้การและข้อเท็จจริงกับเอกสารที่รับกันโดยต่างฝ่ายต่างไม่สืบพยาน ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์ทั้ง ๗ ส่วน พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันเลิกจ้างไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาทั้ง ๗ ส่วน ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๔๖ ตลอดฉบับต่อมาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมข้อนี้ ก็ได้กำหนดเป็นข้อยกเว้นไว้เป็นพิเศษว่า การที่นายจ้างดำเนินการให้ลูกจ้างพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ไปเพราะขาดคุณสมบัติในข้อที่ว่าต้องมีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์นั้นไม่ให้ถือว่าเป็นการเลิกจ้าง พระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๑๘ ที่มีแก้ไขนั้นใช้สำหรับพิจารณาว่า คุณสมบัติในชั้นมาตรฐานของพนักงานรัฐวิสาหกิจมีอย่างไรบ้าง ส่วนปัญหาที่ว่า การที่รัฐวิสาหกิจซึ่งเป็นนายจ้างให้ลูกจ้างออกจากงานเพราะขาดคุณสมบัติในเรื่องอายุจะเป็นการเลิกจ้างซึ่งนายจ้างจะต้องจ่ายค่าชดเชยให้หรือไม่นั้นต้องพิจารณาตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานข้อ ๔๖ เมื่อประกาศดังกล่าวมิได้ยกเว้นไว้เป็นพิเศษว่าการให้ลูกจ้างออกจากงานเพราะเกษียณอายุไม่ให้ถือว่าเป็นการเลิกจ้างซึ่งนายจ้างจะต้องจ่ายค่าชดเชยแล้ว เพียงแต่การที่รัฐซึ่งเป็นเจ้าของรัฐวิสาหกิจทั้งหลายกำหนดคุณสมบัติของพนักงานรัฐวิสาหกิจทั้งปวงให้เป็นระเบียบเดียวกันในรูปกฎหมายนั้น หากมีผลเป็นข้อยกเว้นไปในตัวสำหรับบทนิยามของคำว่า "การเลิกจ้าง" ตามกฎหมายเกี่ยวกับการจ่ายค่าชดเชยไม่ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศฉบับที่ ๒ และฉบับที่ ๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่โจทก์พ้นจากตำแหน่งนั้น กำหนดหน้าที่ให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยไว้ในข้อ ๔๖ และได้กำหนดบทนิยามไว้ในข้อ ๔๖ นี้เองว่า "การเลิกจ้าง" หมายความว่าอย่างไร ทั้งยังจำกัดลงไปด้วยว่า "การเลิกจ้างตามข้อนี้"

แสดงว่าบทนิยามคำว่า "การเลิกจ้าง" ในข้อ ๔๖ นี้ ใช้แก้ค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน เท่านั้นมิได้มุ่งหมายให้นำไปใช้แก้เรื่องอื่นหรือกฎหมายอื่นด้วย ดังนั้น ที่ จำเลยอ้างว่าจะเกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นเพราะพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓๑ จะต้องพลอยแปลคำว่า "การเลิกจ้าง" ตามคำแปลในเรื่องค่าชดเชยด้วยนั้นจึงไม่ ถูกต้อง การที่ประกาศกระทรวงมหาดไทยฯ ฉบับที่ ๖ แก้ไขข้อ ๔๖ ของประกาศฉบับที่ ๕ ตัด ข้อความที่ให้รวมเอากรณีลูกจ้างต้องพ้นจากตำแหน่งเพราะเกษียณอายุเป็นการเลิกจ้างด้วยออกไปนั้น อาจจะเป็นเพราะเห็นว่าบทนิยามคำว่า "การเลิกจ้าง" ตามที่เคยใช้อยู่ครอบคลุมถึงการที่ นายจ้างให้ลูกจ้างพ้นจากตำแหน่งเพราะเกษียณอายุอยู่แล้วก็ได้ เพราะมิได้ระบุยกเว้นเป็นพิเศษ แต่อย่างไร จะถือว่ากฎหมายมีเจตนารมณ์ที่จะเปลี่ยนแปลงหลักการยังไม่ได้ การที่ระเบียบว่าด้วยการกำหนดเกษียณอายุพนักงานยาสูบ และระเบียบโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง กำหนดว่า พนักงานยาสูบต้องมีอายุไม่เกิน ๖๐ ปีบริบูรณ์ ถ้าครบแล้วถือว่าเกษียณอายุและเป็นอันพ้นจาก ตำแหน่งหน้าที่นั้น ถ้าหากจะฟังว่าโจทก์ทราบระเบียบดังกล่าวนี้แล้วตั้งแต่สมัครเข้าทำงาน ก็ยัง ถือไม่ได้ว่ามีการกำหนดเวลาการจ้างไว้แน่นอนแล้ว เพราะมิใช่เป็นการตกลงกันระหว่างนายจ้าง กับลูกจ้างเป็นราย ๆ ไปว่าจะจ้างกันเป็นระยะเวลาเท่าใด แต่เป็นเรื่องกำหนดคุณสมบัติของ ลูกจ้างเป็นการทั่วไปต่างหาก การจ่ายค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครอง แรงงาน ข้อ ๔๖ และ ๔๗ นั้น เป็นหน้าที่ซึ่งกฎหมายบังคับให้นายจ้างต้องปฏิบัติ และหลักเกณฑ์ใน การจ่ายก็ต้องเป็นไปตามที่กำหนดไว้แล้วนั้น ผู้อำนวยการยาสูบหาที่มีอำนาจที่จะกำหนดหลักเกณฑ์ใน การจ่ายค่าชดเชยขึ้นเองให้ขัดแย้งกับประกาศดังกล่าวอันมีสภาพบังคับเป็นกฎหมายไม่ ประกาศ กระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๒นิยามคำว่า "ค่าชดเชย" แต่เพียงว่า เงินที่ นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้างนอกเหนือจากเงินประเภทอื่นซึ่งนายจ้างตกลงจ่ายให้แก่ ลูกจ้าง แม้จะดูข้อ ๔๖ และ ๔๗ ด้วยก็ไม่ปรากฏชัดว่าเจตนารมณ์ของกฎหมายในเรื่องนี้เป็นเพื่อ การช่วยเหลือให้ลูกจ้างมีเงินยังชีพในระหว่างหางานใหม่เนื่องจากต้องออกจากงานโดยไม่รู้ตัว ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๕ ไม่ได้บัญญัติถึงสิทธิเรียกร้องค่าชดเชย ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานและยังไม่มีกฎหมายใดบัญญัติไว้เป็นพิเศษเกี่ยวกับอายุ ความในเรื่องนี้จึงต้องถือว่ามีความ ๑๐ ปี ตามมาตรา ๑๖๔ ค่าชดเชยเป็นเงินที่กฎหมายบังคับ ให้นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง จึงเป็นหนี้เงินซึ่งกฎหมายกำหนดเวลาชำระไว้แน่นอนแล้ว โดยลูกจ้างมิพักต้องทวงถามอีก เมื่อจำเลยมิได้จ่ายให้ตามกำหนดเวลาที่กฎหมายบังคับไว้ก็ต้อง เสียดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ด้วย พิพากษายืน

องค์คณะ

ประทีป ชุ่มวัฒนะ · ขจร หะวานนท์ · สมบูรณ์ บุญรินทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/774-780/2524>